

Točka 4.

**Informacija
o odbacivanju kaznene prijave u slučaju "Tržnice Rijeka"**

REPUBLIKA HRVATSKA
PRIMORSKO-GORANSKA ŽUPANIJA

GRAD RIJEKA

Gradonačelnik

KLASA: 023-01/12-04/25

URBROJ: 2170/01-15-00-12-1

Rijeka, 12. 04. 2012.

GRADSKOM VIJEĆU GRADA RIJEKE
N/p predsjednice Vijeća

Na temelju članka 58. Statuta Grada Rijeke ("Službene novine Primorsko-goranske županije" broj 24/09 i 11/10) prosljeđujem Gradskom vijeću Grada Rijeke na razmatranje i usvajanje **Informaciju o odbacivanju kaznene prijave u slučaju "Tržnice Rijeka"**.

INFORMACIJA O ODBACIVANJU KAZNE NE PRIJAVE U SLUČAJU "TRŽNICE RIJEKA"

S obzirom na dosadašnje materijale upućene ovom Gradskom vijeću na temu kaznene prijave koja je bila podignuta 3. ožujka 2010. godine vezano uz tzv. "slučaj Tržnice" te s obzirom na višekratna podsjećanja na ovaj slučaj tijekom 19 mjeseci (od podizanja kaznene prijave, do njenog odbačaja), donosimo Gradskom vijeću i ovu konačnu informaciju o "slučaju Tržnice", odnosno, sam tekst odbačaja kaznene prijave i ovo pojašnjenje.

Policijska uprava primorsko-goranska, Sektor kriminalističke policije, Odjel gospodarskog kriminaliteta podnio je dana 3. ožujka 2010. kaznenu prijavu protiv osumnjičenih Vojka Obersnela, Irene Miličević, Vladimira Bizjaka i Zorana Luštice, zbog osnova sumnje da su u slučaju "Tržnice Rijeka" počinili slijedeća kaznena djela:

1. protiv osumnjičenog Vojka Obersnela, Gradonačelnika Grada Rijeke, zbog kaznenih djela zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju i sklapanja štetnog ugovora,
2. protiv osumnjičene Irene Miličević, pročelnice Odjela gradske uprave za komunalni sustav, zbog kaznenih djela zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju i pomaganja u sklapanju štetnog ugovora,
3. protiv osumnjičenog Vladimira Bizjaka, bivšeg člana Poglavarstva Grada Rijeke i pročelnika Odjela gradske uprave za komunalni sustav, zbog kaznenog djela pomaganja u sklapanju štetnog ugovora,
4. protiv osumnjičenog Zorana Luštice, bivšeg direktora trgovačkog društva "Tržnice Rijeka" d.d. zbog kaznenog djela poticanja na sklapanje štetnog ugovora.

Na temelju odluke Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, predmet je sa Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci prebačen odnosno delegiran na rješavanje Županijskom državnom odvjetništvu u Osijeku.

Nakon analize podataka i dokaza koji su bili dostavljeni uz kaznenu prijavu, županijsko državno odvjetništvo provelo je dodatne izvide i potrebne dokazne radnje u ovom predmetu. Tako su u svrhu ispitivanja kaznene prijave u više navrata zatraženi svi potrebni podaci i dokumenti od Hrvatskog fonda za privatizaciju, Trgovačkog suda u Rijeci, Općinskog suda u Rijeci, Grada Rijeke, Grada Splita i trgovačkog društva "Tržnice Rijeka" d.d., a obavljani su i obavijesni razgovori te su ispitane i osobe u svojstvu svjedoka.

Nakon završenog ispitivanja, dodatnih izvida i ostalih radnji, Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku donijelo je 21. studenog 2011. godine Rješenje kojim je odbacilo navedenu kaznenu prijavu.

Kaznena prijava protiv osumnjičenih odbačena je zbog nepostojanja osnove sumnje da su počinili bilo koje od prijavljenih kaznenih djela. Naime, analizom svih podataka i dokaza, Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku utvrdilo je kako ne postoje sumnje da su osobe navedene u prijavi prijavljenim radnjama ostvarile zakonska obilježja navedenih kaznenih djela, a niti drugih kaznenih djela, za koja se poduzima kazneni progon, pa je stoga kaznenu prijavu odbacilo.

Također, ističe se kako je Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku u postupku istrage obuhvatilo i samu pretvorbu gradskih tržnica te je utvrdilo da je i pretvorba društvenog poduzeća Tržnice Rijeka u cijelosti bila zakonito provedena.

Gradonačelnik Grada Rijeke je, povodom podnesene kaznene prijave od 3. ožujka 2010. godine, već 31. ožujka 2010. podnio Gradskom vijeću Grada Rijeke na razmatranje Informaciju o odnosu Grada Rijeke i Tržnice Rijeka od 1992. godine do danas.

Informacija je sadržavala sve relevantne podatke i činjenice te dokumentaciju u svezi pravnih odnosa, odnosno poslova između Grada Rijeke i "Tržnice Rijeka" u navedenom razdoblju. O informaciji je Gradsko vijeće Grada Rijeke raspravljalo i prihvatilo je na svojoj sjednici održanoj 1. travnja 2010. godine.

Rješenje o odbacivanju kaznene prijave Županijskog državnog odvjetništva u Osijeku broj: K-DO-26/10 od 21. studenoga 2011. godine, dostavlja se članovima Gradskog vijeća Grada Rijeke i čini sastavni dio ove Informacije.

Iz Rješenja o odbacivanju kaznene prijave nedvojbeno proizlazi potvrda svega što je u tijeku 19 mjeseci postojanja kaznene prijave Gradonačelnik izgovorio za govornicom Gradskog vijeća i u medijima, odnosno u javnosti, tumačeći i odgovorno tvrdeći da ni on ni njegovi suradnici nisu počinili nikakva kaznena djela koja su u priopćenju iz PU primorsko goranske navedena, te da ne postoje nikakve osnove za podizanje optužnice temeljem navedene kaznene prijave.

Ovaj se materijal i Rješenje o odbacivanju kaznene prijave podnosi Gradskom vijeću kao sastavni dio ranije Informacije i to zbog cjelovitog informiranja gradskih vijećnika, medija i građana o završetku cijelog "slučaja Tržnice".

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ:K-DO-26/10

PRIMORSKO-GORANSKA ŽUPANIJA
GRAD RIJEKA

Primljano: 29-11-2011	
Klasifikacijska oznaka	Ust. pr.
	1500
Urudžbeni broj:	Prü
	PK

Osijek, 21. studenoga 2011.

ZK/ZK

RJEŠENJE

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku po zamjeniku županijskog državnog odvjetnika Zvonku Kuhariću, u kaznenom predmetu protiv osumnjičenih Vojka Obersnela i dr. zbog kaznenih djela zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz članka 292. stavaka 1. i 2. i dr. iz Kaznenog zakona, dana 21. studenoga 2011.

riješilo je

Na osnovi članka 206. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ br. 152/08, 76/09, 80/11 i 121/11) odbacuje se kaznena prijava protiv osum. Vojka Obersnela zbog kaznenih djela zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz čl. 292. stavaka 1. i 2. KZ (točke 1., 2. i 3. prijave) i sklapanja štetnog ugovora iz članka 294. stavaka 1. i 2. KZ (točka 4. prijave), protiv osum. Irene Miličević zbog kaznenih djela zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz članka 292. stavaka 1. i 2. KZ (točke 1., 2., 3. i 5. prijave) i pomaganja u sklapanju štetnog ugovora iz članka 294. stavaka 1. i 2. u vezi s člankom 38. KZ (točka 4. prijave), protiv osum. Vladimira Bizjaka zbog kaznenog djela pomaganja u sklapanju štetnog ugovora iz članka 294. stavaka 1. i 2. u vezi s člankom 38. KZ (točka 4. prijave) te protiv osum. Zorana Luštice zbog kaznenog djela poticanja na sklapanje štetnog ugovora iz članka 294. stavaka 1. i 2. u vezi s člankom 37. KZ (točka 4. prijave).

Obrazloženje

Policijska uprava primorsko-goranska, Sektor kriminalističke policije, Odjel gospodarskog kriminaliteta podnio je 3. ožujka 2010. kaznenu prijavu protiv osumnjičenih Vojka Obersnela, Irene Miličević, Vladimira Bizjaka i Slavka Luštice zbog osnova sumnje da su počinili kaznena djela navedena u izreci ovog rješenja.

Nakon analize podataka i dokaza dostavljenih uz kaznenu prijavu bilo je potrebno provesti dodatne izvide i dokazne radnje. U tu svrhu u više navrata zatraženi su potrebni podaci i dokumenti od Hrvatskog fonda za privatizaciju, Trgovačkog suda u Rijeci, Općinskog suda u Rijeci, Grada Rijeke, Grada Splita i trgovačkog društva „Tržnice Rijeka“ d.o.o. Također su obavljani obavijesni razgovori s Ivanom Franolićem i Slavkom Lušticom. Nakon sastanka predstavnika ovog državnog odvjetništva s policijskim službenicima Odjela gospodarskog kriminaliteta PU primorsko-goranske, održanog 24. ožujka 2011., provedeni su dodatni policijski izvidi s čijim rezultatima je državno odvjetništvo upoznato posebnim

izvješćima od 15. i 24. lipnja 2011. Tijekom listopada 2011. godine državno odvjetništvo je ispitalo četiri osobe u svojstvu svjedoka te provelo i daljnje izvide.

U odnosu na točku 1. prijave

Osum. Vojko Obersnel, gradonačelnik i predsjednik Poglavarstva Grada Rijeke od 2. ožujka 2000. pa nadalje, a osum. Irena Miličević, članica Poglavarstva i pročelnica Odjela gradske uprave za komunalni sustav od 16. studenoga 2000. pa nadalje, terete se da su, u navedenim svojstvima, u razdoblju od 2000. godine do 15. srpnja 2007., u nakani da pribave znatnu protupravnu imovinsku korist za društvo „Tržnice Rijeka“ d.d., iako su znali i morali znati da je ugovor o koncesiji za obavljanje komunalne djelatnosti tržnice na malo od 25. srpnja 1996. štetan za Grad glede vanjskih tržnih prostora Centralne tržnice i Tržnice Brajda, budući da se sudska nagodba od 3. srpnja 1992. ne odnosi na vanjske prostore koji su ugovorom o koncesiji iz 1996. godine dodijeljeni društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. bez javnog natječaja, a obračunavanje naknade za koncesiju obavlja se samo na dobit ostvarenu od obavljanja komunalne djelatnosti tržnice na malo u paviljonima, unatoč tome društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. svjesno dopustili obavljanje navedene djelatnosti na vanjskim tržnim prostorima bez ikakve naknade za Grad, te suprotno dužnosti da postupaju pažnjom dobrog gospodarstvenika propustili pokrenuti postupak utvrđivanja zakonitosti korištenja vanjskih prostora i prikrivali činjenice o načinu raspolaganja nekretninama u vlasništvu Grada Rijeke, čime da su društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. omogućili stjecanje protupravne imovinske koristi od najmanje 69.430.482,35 kune, u vidu ostvarenog prihoda od vanjskih prostora u navedenom razdoblju, dakle, da su počinili kazneno djelo zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz članka 292. stavaka 1. i 2. KZ.

Tijekom kriminalističkog istraživanja utvrđeno je da je 12. lipnja 1992. Javno pravobranilaštvo Općine Rijeka pred Okružnim privrednim sudom u Rijeci u ime Općine Rijeka kao tužitelja podiglo tužbu protiv DP „Tržnice Rijeka“ radi utvrđivanja prava vlasništva na nekretninama na kojima je tada TD „tržnice Rijeka“ imalo pravo korištenja i obavljalo svoju djelatnost te da je 3. srpnja 1992. između stranaka sklopljena sudska nagodba kojom se Općini Rijeka priznaje pravo vlasništva na zgradama Centralne tržnice i Tržnice Brajda uz obvezu sklapanja ugovora o koncesiji na tim objektima te se navodi da će se „do zaključenja ugovora o koncesiji predmetni objekti koristiti na dosadašnji način“, iz čega slijedi da se ništa nije promijenilo u načinu vođenja tržne djelatnosti na tim istim lokacijama ni poslije zaključenja sudske nagodbe. Treba naglasiti da je sadržaj ove nagodbe prihvatio i sudac koji je, sukladno odredbama Zakona o parničnom postupku, bio dužan spriječiti eventualna nezakonita raspolaganja stranaka, kao i da je zastupnik općine Rijeka bio tadašnji općinski javni pravobranilac, koji je u jednom dijelu svoga rada bio i kontrolor zakonitosti.

Također, iz prikupljene dokumentacije proizlazi da je dana 2. veljače 1993. Izvršno vijeće Skupštine općine Rijeka donijelo „Zaključak o prijenosu prava upravljanja, vođenja i iskorištavanja tržnih objekata“ društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. na rok od 15 godina uz sklapanje posebnog ugovora na osnovi kojeg je 9. studenoga 1993. sklopljen Ugovor o uporabi i gospodarenju objektima „Tržnice Rijeka“. U članku 1. ovog ugovora pojedinačno se opisuju zgrade tržnica koje su predmet ugovora, a u članku 3. se navodi da se korištenje odnosi i na površine oko objekata iz članka 1. Također se navodi da naknadu za korištenje čini 50% godišnje amortizacije objekata i 40% profita ostvarenog korištenjem objekata iz članka 1., a ugovor se sklapa na određeno vrijeme do 15. srpnja 2007.

Dana 1. lipnja 1995. stupio je na snagu Zakon o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ br. 36/95) kojim je regulirano da se komunalna djelatnost obavlja na temelju ugovora o koncesiji koju predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave dodjeljuje pravnoj ili fizičkoj osobi registriranoj za obavljanje te djelatnosti, a nakon provedenog javnog prikupljanja ponuda ili javnog natječaja.

Tijekom mjeseca svibnja 1996. godine Gradsko poglavarstvo Grada Rijeke sačinilo je „Obrazloženje prijedloga odluke o dodjeli koncesije TD „Tržnice Rijeka“ d.d. za obavljanje djelatnosti tržnice na malo“ u kojem se, između ostalog, navodi da je postojećim ugovorom iz 1993. godine već „utvrđeno „Tržnici Rijeka“ pravo korištenja objekata i površine uz objekte...“, zatim da će „naknadu za koncesiju utvrditi kao u postojećem ugovoru...bez javnog natječaja, a temeljem naprijed spomenute sudske nagodbe i postojećeg ugovora“. Prihvaćajući ovaj prijedlog, 10. lipnja 1996. Gradsko vijeće Grada Rijeke donijelo je „Odluku o dodjeli koncesije TD „Tržnice Rijeka“ d.d. za obavljanje djelatnosti tržnice na malo“ kojom je dodijeljena koncesija bez javnog natječaja, a na temelju sudske nagodbe zaključene 3. srpnja 1992. i Ugovora od 9. studenog 1993. na lokalitetu Centralne tržnice i Tržnice Brajda. Iz navedenog slijedi da su gradski vijećnici bili upoznati o činjenici da se produženje postojećeg ugovora i njegovo pretvaranje u koncesiju odnosi na zgrade i na okolne prostore te da je stajalište Gradskog vijeća kako između ova dva pravna posla ne postoje sadržajne razlike te da javno prikupljanje ponuda ili natječaj nisu provedeni zbog primjene pravnog načela *pacta sunt servanda*, koje traži da se postojeći ugovor mora u cijelosti ispuniti, pa se stoga već postojeći pravni odnos, nastao sklapanjem Ugovora o uporabi i gospodarenju objektima iz 1993. godine, samo uskladio s odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, koji pak u svojim prijelaznim i završnim odredbama ništa nije posebno propisao u pogledu postojećih ugovora, što znači da postojeći ugovori sukladno navedenom načelu *pacta sunt servanda* važe do isteka roka na koji su sklopljeni.

Nakon toga je 25. srpnja 1996. Grad Rijeka sklopio ugovor o koncesiji koji se odnosi na Paviljone I, II i III (Centralna tržnica) i Paviljon tržnice Brajda te na prostore oko naprijed navedenih objekata time da su u članku 3. pojedinačno popisani objekti i prostori oko navedenih objekata, a naknada i trajanje koncesije je određeno kao i u ugovoru iz 1993. godine.

Prije isteka ugovora, dana 1. lipnja 2007. sačinjen je „Materijal za sjednicu Poglavarstva Grada Rijeke“ u vezi s natječajem i „dodjelom koncesije za obavljanje djelatnosti tržnice na malo na lokalitetu Centralne tržnice i Tržnice Brajda“. U njemu je dan pregled iznosa koncesijske naknade iz prijašnjih godina, potom usporedba s gradovima Zagrebom, Splitom, Osijekom i Pulum te prijedlog za naknadu u iznosu od 7% od prihoda ostvarenog u tržnoj djelatnosti, nakon čega je 12. srpnja 2007. Gradsko vijeće donijelo „Odluku o davanju koncesije za obavljanje komunalne djelatnosti tržnice na malo na lokalitetu Centralna tržnica i Tržnica Brajda u Gradu Rijeci“. Odlukom se koncesija daje na rok od 10 godina te utvrđuje naknadu od 7% od ukupno ostvarenog prihoda od svih tržnih djelatnosti i 100-postotna amortizacija objekata. Dana 25. srpnja 2007. sklopljen je Ugovor o koncesiji sukladno navedenoj Odluci.

U svojoj izjavi danoj policiji osum. Vojko Obersnel navodi da je od 1997. godine bio član Gradskog poglavarstva, a od mjeseca ožujka 2000. godine obavlja funkciju gradonačelnika Rijeke te da nije mogao kontrolirati sve ranije zaključene ugovore i donesene odluke, jer se rukovodio principom povjerenja u njihovu zakonitost, a da se o načinu

obračunavanja koncesijske naknade upoznao prilikom zaključivanja novog koncesijskog ugovora 2007. godine.

Osum. Irena Miličević navodi da je od 1995. godine bila zaposlena kao pravni savjetnik pročelnika Odjela za komunalni sustav Grada Rijeke, a od studenog 2000. godine kao pročelnik tog odjela. Tijekom 1996. godine, nakon stupanja na snagu Zakona o komunalnom gospodarstvu, sudjelovala je u izradi ugovora o koncesiji kojim su praktično prepisane sve bitne odredbe Ugovora iz 1993. godine. Smatra da su tim ugovorom obuhvaćeni i otvoreni i zatvoreni tržišni prostori, jer se znalo da ih „Tržnice Rijeke“ d.d. već koriste te da bi zasigurno netko već reagirao i zabranio im daljnje korištenje ukoliko to nije bilo obuhvaćeno ugovorom iz 1993. godine.

Osum. Vladimir Bizjak ističe da je od 1994. do 2000. godine bio pročelnik Odjela za komunalni sustav Grada Rijeke. Smatra da je sklapanje sudske nagode iz 1992. godine bio veliki uspjeh, jer je time Rijeke postala vlasnik 4 nekretnine i tako spriječila da pretvorbom postanu vlasništvo „Tržnice Rijeke“ d.d. Stoga i ove okolnosti treba imati u vidu kod procjene što je Grad Rijeke dobio ugovorom iz 1993. godine.

Presumptivni svjedok Ivan Franolić, direktor društva „Tržnice Rijeke“ u inkriminirano vrijeme, u svojoj izjavi navodi da je od početka bila namjera obiju stranaka da se društvu „Tržnice Rijeke“ omogući djelatnost na cjelokupnom prostoru tržnica, to jest i na unutrašnjim i na vanjskim dijelovima, jer oni čine jednu prirodnu poslovnu cjelinu i nije moguće odvojiti ih na dvije zasebne djelatnosti zbog niza mogućih problema (čišćenje, održavanje, naplata...), a i prije toga su svoju djelatnost obavljali i u zgradama i na uličnom prostoru. Osim toga, vanjski prostori, koji su zapravo pločnici na kojima se postavljaju štandovi do 13,00 sati, imaju jako promjenjiv promet i vrlo lošu naplatu zakupljenog prostora.

Na osnovi prikupljenih podataka vidljivo je da je društvo „Tržnice Rijeke“ d.d. u razdoblju od 1996. do 2007. godine platilo Gradu Rijeci na ime koncesijske naknade godišnje iznose u rasponu od 750.000 do 1.050.000 kuna, ovisno o ostvarenom prihodu u pojedinoj godini, a nakon sklapanja novog ugovora o koncesiji iz 2007. godine, iznose od oko 1.200.000 kuna. Međutim, treba imati u vidu da obračun prema novom ugovoru obuhvaća prihode od svih tržišnih djelatnosti društva, a ne samo na Centralnoj tržnici i Tržnici Brajda, dakle, i od onih koje nisu komunalna djelatnost (Donja Vežica, Belveder, Škurinjska Draga, Krnjevo, Sušak i Zamet).

Nadalje je, radi usporedbe o opravdanosti i korisnosti navedenog ugovora, pribavljen ugovor o koncesiji sklopljen 27. prosinca 2000. između Grada Splita i društva „Hippos“ d.o.o. Split radi obavljanja djelatnosti tržnice na malo na rok od 10 godina. Ovim ugovorom koncesijska naknada utvrđena je u iznosu od 7% od ukupnog prihoda i 100-postotne amortizacije za korištene objekte, dakle, kao i ugovorom o koncesiji između Grada Rijeke i društva „Tržnice Rijeke“ d.o.o. iz 2007. godine. U ovom razdoblju društvo „Hippos“ d.o.o. plaćalo je Gradu Splitu koncesijsku naknada u rasponu od 1.017.000 i 1.209.000 kuna.

Dakle, uspoređujući iznos plaćene koncesijske naknade prema ugovoru iz 1996. godine s iznosom prema ugovoru iz 2007. godine te s ugovorom o koncesiji u Gradu Splitu, koji je također pomorski i lučki grad podjednake veličine i gospodarske razvijenosti, očito je da među njima nema bitnih razlika koje bi upućivale na zaključak o štetnosti ugovora o koncesiji iz 1996. godine za Grad Rijeku, a niti zaključak o pribavljanju protupravne

imovinske koristi za Tržnice Rijeka bez obzira na različite načine iskazivanja koncesijske naknade u razdoblju prije i nakon sklapanja ugovora iz 2007. godine.

Konačno, prilikom utvrđivanja opravdanosti sklapanja ovog ugovora, treba imati u vidu da je Grad Rijeka sudskom nagodbom iz 1992. godine dobio vlasništvo na 4 zgrade procijenjene vrijednosti oko 2,1 milijuna njemačkih maraka na kojima je poduzeće „Tržnice Rijeka“ imalo upisano pravo korištenja i time puno pravo pretvorbom steći pravo vlasništva, a kojeg prava se odreklo u korist Grada Rijeke u zamjenu za daljnje korištenje ovih objekata. Stoga protuvrijednost obavljanju tržne djelatnosti, osim ugovorenih iznosa koncesijske naknade, čini i vrijednost navedenih zgrada.

Slijedom navedenog proizlazi da je ugovor o koncesiji iz 1996. godine sklopljen sukladno Odluci Gradskog vijeća od 10. lipnja 1996. te da nije štetan za Grad Rijeku, niti je njime društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. steklo protupravnu imovinsku korist, što je bitno obilježje prijavljenog kaznenog djela. Samim je time nedvojbeno da ne postoje osnove sumnji da bi osumnjičenici ostvarili obilježja kaznenog djela iz članka 292. KZ, a niti bilo kojeg drugog kaznenog djela za koje se progon poduzima po službenoj dužnosti.

U odnosu na točku 2. prijave

Osum. Vojko Obersnel te osum. Irena Miličević prijavom se terete da su počinili da su počinili kazneno djelo zlouporabe ovlaštenja u gospodarskom poslovanju iz članka 292. stavaka 1. i 2. KZ, jer da su u razdoblju od 2000. godine pa nadalje, kao odgovorne osobe Grada Rijeke, u nakani da pribave znatnu protupravnu imovinsku korist za društvo „Tržnice Rijeka“ d.d., zlouporabili svoje ovlasti tako da su, iako znajući da se komunalna djelatnost tržnice na malo prema Zakonu o komunalnom gospodarstvu može obavljati isključivo na objektima i zemljištima u vlasništvu jedinica lokalne samouprave, prešutno dozvolili obavljanje navedene komunalne djelatnosti na objektima i zemljištima u vlasništvu društva „Tržnice Rijeka“ d.d. bez ikakve naknade za Grad, čime su navedenoj tvrtki omogućili stjecanje protupravne imovinske koristi od najmanje 9.570.601,34 kunu u vidu ukupno ostvarenog prihoda.

Konkretno, radi se o obavljanju djelatnosti tržnice na malo na sljedećim tržnicama: Donja Vežica, Belveder, Škurinjska Draga, Krnjevo i Sušak, a koje su u vlasništvu društva „Tržnice Rijeka“ d.d.

Odredbom članka 3. stavka 1. točke 10. Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ br. 36/95) djelatnost tržnice na malo određena je kao komunalna djelatnost.

Stavkom 11. toga članka propisano je što se razumijeva pod djelatnošću tržnice na malo: «... upravljanje i održavanje prostora i zgrada izgrađenih na zemljištu u vlasništvu jedinice lokalne samouprave u kojima se u skladu sa tržnim redom pružaju usluge obavljanja prometa živežnim namirnicama i drugim proizvodima.».

Navedene zakonske odredbe, međutim, ne isključuju mogućnost da se djelatnost tržnice na malo obavlja i u prostorima i zgradama izgrađenim na zemljištu s drugim titularom prava vlasništva, konkretno društvom „Tržnice Rijeka“ d.d., samo što se u tom slučaju radi o gospodarskoj djelatnosti na koju se ne primjenjuju propisi Zakona o komunalnom gospodarstvu, nego propisi koji uređuju pravo društava kao i propisi obveznog prava, pa tako

Zakon o trgovačkim društvima, Zakon o sudskom registru, Zakon o obveznim odnosima i drugi.

Dakle, ukoliko je određena pravna osoba registrirana za obavljanje navedene djelatnosti, tj. ako ta djelatnost čini predmet njenog poslovanja upisanog u sudski registar prema čl. 34. i 35., tada važećeg Zakona o trgovačkim društvima, te je dobila potrebnu suglasnost, dozvolu ili drugim aktom stekla odobrenje nadležnog tijela za njeno obavljanje sukladno članku 32. Zakona o trgovačkim društvima ne postoje pravne zapreke za obavljanje gospodarske djelatnosti tržnice na malo i na zemljištu u vlasništvu te pravne osobe.

Kako je Društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. je prema izvratku iz sudskog registra registrirano za obavljanje djelatnosti tržnice na malo te kako je nadležno tijelo rješenjem utvrdilo da ispunjavaju propisane uvjete glede tehničke, zdravstvene, ekološke i druge ispravnosti prostora i objekata na kojima se obavlja djelatnost, dakle, društvo je i moglo u skladu s citiranim odredbama zakona o trgovačkim društvima obavljati navedenu djelatnost i samim time osumnjičenici nisu zlouporabili svoje ovlasti kada su dozvolili obavljanje navedene djelatnosti.

Istovjetno stajalište zauzeo je i Upravni sud RH u svojoj presudi pod brojem Us-10536/2004 od 17. travnja 2008. godine, u kojoj se između ostalog navodi: „Slijedom navedenih odredbi Zakona proizlazi da je djelatnost tržnice na malo komunalna djelatnost u smislu Zakona ukoliko se obavlja na zemljištu koje je u vlasništvu jedinica lokalne samouprave. Međutim,...time nije isključeno i postojanje tržnice s drugim titularom vlasništva, ali koje slučajeve Zakon nije regulirao. Kako je u konkretnom slučaju nesporno utvrđeno da se predmetno zemljište na kojem tužitelj obavlja djelatnost nalazi u vlasništvu D.d.d., a ne u vlasništvu jedinice lokalne samouprave, sama jedinica nije niti mogla niti je provela propisani postupak koncesije“.

Slijedom navedenog, proizlazi da se djelatnost tržnice na malo može obavljati i kao komunalna djelatnost na objektima i zemljištima u vlasništvu jedinica lokalne samouprave, ali i kao svaka druga gospodarska djelatnost kada se obavlja na svojim nekretninama. U konkretnom slučaju društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. je obavljalo djelatnost tržnice na malo kao gospodarsku djelatnost na svojim nekretninama i nije bilo dužno uskladiti je sa Zakonom o komunalnom gospodarstvu, jer se taj zakon na njih ne odnosi pa stoga niti plaćati komunalnu naknadu.

Sukladno tome ne proizlaze osnove sumnji da bi osumnjičenici prijavljenom djelatnošću ostvarili bitna obilježja kaznenog djela iz članka 292. stavaka 1. i 2. KZ, niti bilo kojeg drugog kaznenog djela za koje se progoni po službenoj dužnosti.

U odnosu na točku 3. prijave

Osum. Vojko Obersnel te osum. Irena Miličević terete se prijavom da su u razdoblju od 1. siječnja 2001. do 15. srpnja 2007., kao odgovorne osobe Grada Rijeke, u nakani da pribave znatnu protupravnu imovinsku korist za društvo „Tržnice Rijeka“ d.d., zlouporabili svoje ovlasti u gospodarskom poslovanju glede nekretnina u vlasništvu Grada tako da, iako su znali i morali znati da prema Zakonu o komunalnom gospodarstvu iz 1995. godine komunalnu djelatnost tržnice na malo na zemljištu u vlasništvu jedinica lokalne samouprave može obavljati fizička ili pravna osoba isključivo na temelju ugovora o koncesiji sklopljenog nakon prethodno provedenog javnog natječaja, te iako su znali da društvo „Tržnice Rijeka“

d.d. obavlja navedenu komunalnu djelatnost u prostorima pet skladišta na Centralnoj tržnici, Tržnici Brajda i Tržnici Donja Vežica te na cjelokupnom prostoru Tržnice Turnić na osnovi ugovora o zakupu poslovnih prostora iz 1994. i 1998. godine sklopljenih neposrednom pogodbom, suprotno svojoj dužnosti da provedu usklađivanje postojećih ugovora sa Zakonom o komunalnom gospodarstvu, nisu uskladili navedene ugovore o zakupu poslovnih prostora s važećim zakonskim propisima raspisivanjem i provedbom javnih natječaja za dodjelu koncesije te potom sklapanjem ugovora o koncesiji, već su prešutno dozvolili da društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. na osnovi postojećih ugovora o zakupu protupravno obavlja komunalnu djelatnost i time mu omogućili stjecanje protupravne imovinske koristi u vidu ostvarenog prihoda od najmanje 184.474,21 kunu. Dakle, tereti ih se da su počinili kazneno djelo zlouporabe gospodarskog poslovanja iz članka 292. stavaka 1. i 2. KZ.

Tijekom kriminalističkog istraživanja utvrđeno je da je društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. od ranije koristilo spomenute prostore na osnovi ugovora o zakupu sklopljenih 1980-ih godina između tadašnje Općine Rijeka i RO Gradske tržnice Rijeka, odnosno poduzeća Gradske tržnice s p.o.

Dana 19. travnja 1994. Poglavarstvo Grada je na osnovi Odluke o poslovnom prostoru od 7. prosinca 1993. godine donijelo zaključak kojim se neposrednom dodjelom, odnosno pogodbom, društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. daju u zakup poslovni prostori u vlasništvu Grada na rok od 10 godina (pet skladišta i prostor tržnice Turnić), pa je tijekom 1994. godine Grad sklopio ugovore o zakupu poslovnih prostora s navedenim društvom na rok od 10 godina.

Mjerodavno pravo za sklapanje ugovora o zakupu poslovnih prostora iz 1994. godine je Zakon o obveznim odnosima iz 1978. godine te Zakon o preuzimanju saveznih zakona kojima se uređuju odnosi o kojima po Ustavnim amandmanima XX do XLI na Ustav SFRJ odlučuju republike, a kojim se zakonom u članku 1. točki 40. propisuje da Zakon o poslovnim zgradama i prostorijama («Službeni list SFRJ» br. 43/65 i 57/65) ostaje na snazi i primjenjuje se kao republički zakon. Isto tako, to je pravo bilo mjerodavno i za sklapanje ugovora iz 1980-ih.

Prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženog primjerice u odlukama Rev-2687/90 i Rev-1448/91, proizlazi da Zakon o poslovnim zgradama i prostorijama ne sadrži odredbe po kojima bi postojala dužnost javnog nadmetanja za davanje poslovnih prostorija u zakup, radilo se o osobama javnog prava ili drugim subjektima. Također ni opći propisi o zakupu po Zakonu o obveznim odnosima ne sadrže odredbe o postupku prilikom zasnivanja zakupa. Dakle niti za ugovore sklopljene 1980-ih, a niti za ugovore iz 1994. godine, nije postojala zakonska dužnost provedbe javnog natječaja. Takva dužnost uvodi se tek Zakonom o zakupu poslovnog prostora iz 1996. godine („Narodne novine“ br. 91/96.), i to samo za osobe javnog prava iz članka 6., kao i trgovačka društva u njihovom potpunom ili pretežnom vlasništvu.

Sukladno odredbama članka 6. ovog Zakona o zakupu poslovnog prostora, poslovni prostor u vlasništvu gradova daje se u zakup putem javnoga natječaja. Dužnost gradova je pribaviti mišljenje o pravnoj valjanosti ugovora od nadležnoga državnog pravobranitelja, kao tijela koje je zakonom ovlašteno za provedbu nadzora nad izvršavanjem vlasničkih ovlaštenja osoba javnog prava navedenih u stavku 1. članka 6. Zakona. Stavkom 7. propisana je ništetnost ugovora koji bi bio sklopljen protivno navedenim odredbama.

Također su prema izmijenjenom članku 35. u V. glavi Zakona o zakupu poslovnog prostora – Prijelazne i završne odredbe gradovi bili dužni ugovore o zakupu poslovnog prostora sklopljene po zakonu iz 1971. godine bez prethodno provedenog javnog natječaja uskladiti s odredbama novog zakona, što znači obvezno provesti javni natječaj bez obzira na trajanje postojećih ugovora i to u roku od dvije godine od njegova stupanja na snagu, dakle do 5. studenoga 1998. Ugovori koji ne bi bili usklađeni u navedenom roku smatrali bi se raskinutim u smislu odredbe stavka 2. članka 35. citiranog Zakona.

S tim u vezi iz dostavljene dokumentacije slijedi da je 12. veljače 1998. objavljen „Natječaj za davanje u zakup poslovnih prostora za koje postoje ugovori o zakupu sklopljeni bez provedenog javnog natječaja“, među kojima su i navedena skladišta i Tržnica Turnić. Nakon provedenog postupka i izbora najboljeg ponuđača, tijekom mjeseca ožujka 1998. godine sklopljeni su ugovori o zakupu s istim zakupnikom – društvom „Tržnice Rijeka“ d.d., svi na rok od 10 godina. Na svakom ugovoru nalazi se mišljenje Državnog pravobraniteljstva Primorsko-goranske županije u Rijeci da su ugovori usklađeni s propisima te da nema pravnih prepreka za njihovu formalnu provedbu.

Dakle, za navedene prostore proveden je javni natječaj i poštivane su odredbe Zakona o zakupu poslovnoga prostora. Naime, budući da usluga skladištenja ne predstavlja komunalnu djelatnost tržnice na malo u smislu odredbe članka 3. stavka 11. Zakona o komunalnom gospodarstvu, to se stoga na ovaj poslovni odnos između Grada Rijeke i „Tržnice Rijeka“ d.d. niti ne mogu primijeniti odredbe citiranog zakona, nego Zakona o zakupu poslovnoga prostora. Drugim riječima rečeno, osporavani ugovori o zakupu pet skladišta nisu niti trebali biti usklađeni sa Zakonom o komunalnom gospodarstvu.

Suprotno tome za obavljanje djelatnosti tržnice na malo na tržnici Turnić, koja je u vlasništvu Grada Rijeke, trebalo je sukladno Zakonu o komunalnom gospodarstvu provesti javni natječaj radi dodjeljivanja koncesije. Međutim, imajući u vidu da je ovaj ugovor o zakupu tržnice Turnić iz 1998. godine sklopljen također nakon provedenog javnog natječaja i da se na njemu nalazi pozitivno mišljenje Državnog pravobraniteljstva Primorsko-goranske županije da su ugovori usklađeni s propisima te kako nema pravnih prepreka za njihovu formalnu provedbu, opisani propust u vidu provedenog natječaja za zakup umjesto za dodjelu koncesije, iako je očit, nije, sama po sebi, pravno relevantna činjenica za ocjenu postojanja osnova sumnji za kazneno djelo i krivnju osumnjičenika. Osim toga sporni ugovor je raskinut još 31. siječnja 2002.

Slijedom navedenog proizlazi da korištenje spornih pet skladišta nije komunalna djelatnost koja podliježe odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu, već se radi o zakupu poslovnog prostora koji je reguliran odredbama Zakona o zakupu poslovnog prostora i u cijelosti je s njim usklađen, dok je korištenje tržnice Turnić trebalo regulirati ugovorom o koncesiji, jer se radi o komunalnoj djelatnosti. Međutim, kako je i u ovom slučaju proveden natječaj, a pravnu valjanost ugovora je ovjerilo nadležno državno pravobraniteljstvo, te se radi o naplatnom pravnom poslu, to slijedi da nema osnove za zaključak da bi društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. bila pribavljena protupravna imovinska korist.

Stoga nema niti osnova sumnji da se u radnjama osumnjičenika stječu bitna obilježja kaznenog djela iz članka 292. stavaka 1. i 2. KZ, a niti bilo kojeg drugog kaznenog djela za koje se progoni po službenoj dužnosti.

U odnosu na točku 4. prijave

Osum. Vojko Obersnel, kao Gradonačelnik i predsjednik Poglavarstva Grada Rijeke, tereti se da je uz pomoć osum. Vladimira Bizjaka, člana Poglavarstva, i osum. Irene Miličević, pročelnice Odjela gradske uprave za komunalni sustav, kao odgovornih osoba Grada Rijeke, a na poticaj osum. Zorana Luštica, direktora trgovačkog društva „Tržnice Rijeka“ d.d. Rijeka, iako je znao da su odredbe Ugovora o međusobnoj suradnji na izgradnji i upravljanju tržnice na malo na lokalitetu Zamet od 6. travnja 2000. i dodatak II osnovnom ugovoru od 28. lipnja 2005. štetni za Grad Rijeku i da nema ovlast za sklapanje takvih ugovora, budući da je za to potrebna prethodna odluka Gradskog vijeća, jer se radi o obavljanju komunalne djelatnosti tržnice na malo te da se komunalna djelatnost tržnice na malo ne može obavljati na zemljištu u vlasništvu društva „Tržnice Rijeka“ d.d., u nakani da pogoduju društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. protivno svojim ovlastima potpisao navedeni ugovor i dodatak ugovoru, uslijed čega da je Grad Rijeka bez ekonomske opravdanosti nepovratno uložio u tuđu nekretninu najmanje 741.259, 27 kuna, te da je na taj način Gradu prouzročena šteta velikih razmjera u navedenom iznosu.

Iz pribavljene dokumentacije proizlazi da je dana 14. listopada 1996. nakon provedenog natječaja Gradsko vijeće donijelo odluku o dodjeli koncesije društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. na staroj lokaciji zv. Žudika na rok od 10 godina, uz mogućnost prijevremenog raskida, na osnovi koje je dana 3. lipnja 1997. između Grada Rijeke i društva „Tržnica Rijeka“ d.d. sklopljen ugovor o koncesiji kojim se društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. dodjeljuje koncesija za obavljanje komunalne djelatnosti tržnica na malo na staroj lokaciji. Ovim ugovorom uređeni su međusobni odnosi ugovornih strana u vezi s rekonstrukcijom postojeće stare lokacije, pri čemu je društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. obvezno ishoditi lokacijsku i građevnu dozvolu, a Grad financirati uređenje platoa i potpune rekonstrukcije komunalne infrastrukture. U to vrijeme zatečeno stanje na postojećoj lokaciji tržnice zv. Žudika-Zamet bilo je sljedeće: svi objekti na tržnici postavljeni su bespravno, tržnicom nitko ne upravlja, zakupnici ništa ne plaćaju, sanitarni uvjeti ne postoje, prometna regulacija loša.

Na užem kolegiju Poglavarstva iz studenoga 1999. godine analizirano je stanje prema koncesijskom ugovoru iz 1997. godine te je dano mišljenje o neprikladnosti rekonstrukcije postojeće lokacije zbog manjka prostora, loše prometne regulacije i drugog, te o potrebi pronalaska nove lokacije za izgradnju privremene tržnice. Pri tome se analiziraju tri moguće lokacije, ali se od dvije odustaje zbog imovinskopravnih odnosa te predlaže lokacija u Ulici B. Vidasa kao privremeno rješenje. Nadalje se predlaže da bi Grad uredio plato i komunalnu infrastrukturu, a „Tržnice Rijeka“ d.d. postavile objekte, i to na rok 5 godina. Napominje se da je još 25. rujna 1985. Skupština općine Rijeka svojim rješenjem zemljište označeno kao kčbr.1391 i upisano u zk.ul. 1035 k.o. Zamet dala na korištenje tadašnjoj radnoj organizaciji „Tržnice Rijeka“ upravo radi izgradnje tržnice.

Na svojoj sjednici 16. studenoga 1999. Vijeće Mjesnog odbora Zamet prihvatilo je lokaciju u vlasništvu društva „Tržnice Rijeka“, a 21. siječnja 2000. održan je zajednički sastanak predstavnika Grada, Županije, MO Zamet i društva „Tržnice Rijeka“ na kojem je suglasno prihvaćen način realizacije projekta. Stoga Odjel gradske uprave za komunalni sustav u veljači 2000. godine je pripremio materijal za sjednicu Poglavarstva u vezi sa sporazumnim raskidom ugovora. U materijalu se analizira postojeće stanje, izlaže se svrha dodjele koncesije i potrebe rekonstrukcije postojeće tržnice te se navodi da se zbog

nemogućnosti pronalaska odgovarajuće lokacije za izgradnju parkirališta treba pronaći nova lokacija.

Poglavlarstvo Grada Rijeke 7. ožujka 2000. donosi Zaključak o sporazumnom raskidu koncesijskog ugovora te se navodi da će se informacija o problematici obavljanja djelatnosti tržnica na malo dostaviti vijećnicima Gradskog vijeća. Nadalje se utvrđuje nova lokacija za izgradnju privremene tržnice te se navodi kako će društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. ustupiti zemljište za izgradnju i snositi troškove ishoda građevne dozvole, dok će Grad financirati izgradnju asfaltnog platoa i nužne komunalne infrastrukture. Dakle kao što je bilo ugovoreno raskinutim ugovorom o koncesiji na staroj lokaciji zv. Žudika.

Dana 6. travnja 2000. između Grada i društva „Tržnice Rijeka“ d.d. sklopljen je Ugovor o međusobnoj suradnji na izgradnji i upravljanju tržnice na malo na lokalitetu Zamet, a temeljem Zaključka Poglavarstva Grada Rijeke sa sjednice održane 7. ožujka 2000. godine. Navedenim ugovorom, koji ima elemente javno-privatnog partnerstva, Grad Rijeka se obvezao izgraditi plato i komunalnu infrastrukturu, a društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. se obvezalo izraditi projektnu dokumentaciju, opremiti tržnicu svom neophodnom opremom te upravljati tržnicom.

Nekoliko dana kasnije 10. travnja 2000., potpisan je Dodatak I ugovoru o koncesiji iz 1997. godine kojim se sporazumno raskida navedeni ugovor. Njime se između ostalog navodi da se sva međusobna potraživanja ugovornih strana smatraju usuglašenim.

Dana 28. lipnja 2005. sklopljen je Dodatak II osnovnom ugovoru o međusobnoj suradnji na izgradnji i upravljanju tržnicom na malo na lokalitetu Zamet od 6. travnja 2000. godine kojim se produžava trajanje osnovnog ugovora do 30. lipnja 2010., odnosno do privođenja zemljišta namjeni.

Kako je već navedeno pod točkom 2. djelatnost tržnice na malo može se obavljati i kao komunalna i kao gospodarska djelatnost, zavisno od vlasničkog statusa nekretnine na kojoj se obavlja. Dakle, budući da se obavlja na nekretninama u vlasništvu društva „Tržnice Rijeka“ d.d., gospodarska djelatnost tržnice na malo ne smatra se komunalnom djelatnošću, sporni pravni odnos više nije u nadležnosti Gradskog vijeća, a pravni se odnos ne regulira koncesijskim ugovorom, odnosno cijeli odnos ne podliježe odredbama Zakona o komunalnom gospodarstvu. Drugim riječima rečeno, sporni ugovor nije sklopljen protivno ovlasti.

U konkretnom slučaju radi se o poslovnom odnosu *sui generis* koji ima elemente zajedničkog ulaganja odnosno javno-privatnog partnerstva radi zajedničkog sudjelovanja u ostvarenju svojih interesa. Naime u situaciji neriješenog problema tržnice u četvrti Zamet, nemogućnosti rješavanja ovog problema na postojećoj lokaciji i uz stalni pritisak građana i Mjesnog odbora Zamet postojao je nedvojbeni javni interes i obveza lokalnih vlasti da riješe navedeni problem.

Uspoređujući sporni ugovor iz 2000. godine s ugovorom o koncesiji iz 1997. može se uočiti da su obveze stranaka o rekonstrukciji tržnice istovjetne u oba ugovora.

Uvidom u „Pregled prihoda – rashoda – dobiti“ za razdoblje od 2001. do 2009. godine na Tržnici Zamet vidljivo je da je sve do 2006. godine društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. iskazivalo gubitak u poslovanju uzrokovan prije svega amortizacijom ulaganja u opremanje i

izgradnju tržnice. Naime iz priloženih računa nedvojbeno slijedi da je društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. u opremanje tržnice Zamet uložilo 1.762.299,04 kuna. Tek u rezultatima poslovanja za 2006. godinu prvi put je iskazana dobit u poslovanju i to od 138.000,00 kuna. Iz ovoga slijedi da bez ulaganja Grada Rijeke društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. ne bi moglo realizirati svoj gospodarski interes, jer je i uz navedeno ulaganje prvu dobit ostvarilo tek u šestoj godini poslovanja, a da nije bilo tog ulaganja od 686.783,86 kune, prva ostvarena dobit uslijedila bi još kasnije.

Dakle, budući da društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. nema gospodarski interes samostalno izgraditi tržnicu u Zametu, koja je pored toga još i privremenog karaktera, bilo je potrebno sudjelovanje Grada Rijeke u ovoj investiciji radi zadovoljenja opravdanog javnog interesa – izgradnje tržnice u četvrti Zamet.

Također treba napomenuti da od 2007. godine prihod ostvaren na ovoj tržnici (bez obzira na ostvarenu dobit) sudjeluje u ukupno ostvarenom prihodu iz cjelokupne tržne djelatnosti društva „Tržnice Rijeka“ d.d. (dakle zajedno sa svim drugim tržnicama) prilikom utvrđivanja i plaćanja koncesijske naknade za Centralnu tržnicu i Tržnicu Brajda u iznosu od 7% od ovog prihoda. Dakle Grad Rijeka opisanim ulaganjem 686.783,86 kune, pored ostvarenja nedvojbenog javnog interesa, od 2007. ostvaruje i određenu financijsku korist.

Slijedom navedenog, budući da iz prethodno navedenih razloga proizlazi da osporavani ugovor nije štetan za Grad Rijeku, da nije sklopljen protivno ovlasti, a niti je njime prouzročena šteta pravnoj osobi, nema osnova sumnje da bi osumnjičenici ostvarili zakonska obilježja kaznenog djela iz članka 294. KZ, a niti bilo kojeg drugog kaznenog djela za koje se progoni po službenoj dužnosti.

U odnosu na točku 5. prijave

Osum. Irena Miličević tereti se da je počinila kazneno djelo zlouporabe ovlaštenja u gospodarskom poslovanju iz članka 292. stavaka 1. i 2. KZ. Naime u prijavi se navodi da je ona u razdoblju od 1. siječnja 2002. do danas, kao pročelnica Odjela gradske uprave za komunalni sustav, dakle kao odgovorna osoba za donošenje rješenja o utvrđivanju obveze i visine komunalne naknade, a od 1. siječnja 2004. i spomeničke rente, u nakani da pribavi znatnu protupravnu imovinsku korist društvu „Tržnice Rijeka“ d.d., iako je znala i morala znati točne površine svih objekata na kojima društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. obavlja komunalnu djelatnost tržnice na malo, prikrivala i neistinito prikazivala činjenice koje su bitne u postupku utvrđivanja visine komunalne naknade i spomeničke rente te izdavala rješenja u kojima su obračunati manji iznosi komunalne naknade i spomeničke rente od onih koje je prema stvarnoj površini u kvadratnim metrima trebala utvrditi, čime da je društvu „Tržnice Rijeka“ d.d. pribavila znatnu protupravnu imovinsku korist od 852.568,98 kuna, od čega se na komunalnu naknadu odnosi 586.528,98 kuna, a na spomeničku rentu 266.040,00 kuna.

Tijekom prethodnog postupka pribavljeni su raspoloživi podaci o dotadašnjem iznosu komunalne naknade za ove objekte te načinu njegoa izračuna.

Uvidom u „Prijavni list za zemljišnu knjigu“ od 15. ožujka 1972. vidljivo je da je za zgrade tržnice na adresama I. Zajca, Sarajevska ulica, Zagrebačka ulica (Centralna tržnica) i za Tržnicu Brajda proveden „ispravak površina... s razloga što su dosadašnji z.k. upisi pogrešni, a u novom stanju prijavljuju se promjene utvrđene na licu mjesta, mjerenjem i

uspoređivanjem s katastarskim stanjem po poslijeratnoj izmjeri“. Tada je upisano da je površina Centralne tržnice 2.118 m² (631 m²+ 638 m² + 849 m²), a Tržnice Brajda 710 m².

Tijekom 1988. godine prema rješenjima upravnog tijela tadašnje Općine Rijeka komunalna naknada je plaćana za Centralnu tržnicu na površini od 2.120 m², a za tržnicu Brajda 553 m².

Prema rješenjima o komunalnoj naknadi iz informatičke baze podataka za 1990. i 1991. godinu slijedi da su za navedene lokacije donesena rješenja također na iste površine (2.120 m² odnosno 553 m²).

Prema rješenjima o komunalnoj naknadi iz 1994. godine za ove lokacije donesena rješenja glase također na iste površine.

Dana 14. studenoga 2001., sukladno izmjenama Zakona o komunalnom gospodarstvu i Odluke o komunalnoj naknadi, osum. Irena Miličević, kao pročelnica Odjela gradske uprave za komunalni sustav Grada Rijeke, uputila je svim obveznicima, pa i društvu „Tržnice Rijeka, d.d., zahtjev da dostave podatke o adresama i površinama zatvorenih i otvorenih prostora koje koriste za obavljanje registrirane djelatnosti te „dostavu obavijesti o eventualnim promjenama koje su od utjecaja na utvrđivanje obveze i visine komunalne naknade“. Tako zaprimljeni podaci u odnosu na Centralnu tržnicu su isti kao i prije za zatvorene prostore (2.120 m²), dok se za otvorene prostore prijavljuje 3.400 m². Međutim, za Tržnicu Brajda je došlo do promjene, pa se sada prijavljuje 711 m² umjesto prijašnjih 553 m² za unutarnje prostore, a za vanjske prostore prijavljuje se 880 m². Ovi podaci sukladni su zemljišnoknjižnom stanju i ugovoru o koncesiji iz 1996. godini, ali ne odgovaraju prijašnjim rješenjima, jer je povećana površina Tržnice Brajda za 158 m². Napominje se da je prema navedenim propisima komunalna naknada za otvorene prostore određena u iznosu od 10% od naknade za zatvorene prostore.

Dana 29. studenoga 2001., zbog izmjene načina obračuna, Grad Rijeka donio je Odluku o komunalnoj naknadi, a 25. siječnja 2002., na osnovu ovih podataka, i nova rješenja o komunalnoj naknadi za sve obveznike, pa tako i za Centralnu tržnicu i Tržnicu Brajda i to u odnosu na otvorene i zatvorene prostore prema podacima o površinama koje je dostavilo društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. Ukoliko obveznici nisu dostavili nikakve izmijenjene podatke, rješenja su se sačinjavala prema postojećim podacima.

Nova rješenja izdana su također 31. prosinca 2007. i to na iste površine, a zbog statusne promjene - preoblikovanja društva „Tržnice Rijeka“ iz dioničkog društva u d.o.o. (zakonska obveza).

Tijekom provođenja izvida, a povodom zahtjeva Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci iz veljače 2010. godine, pored dostave traženih podataka, Grad Rijeka je izvršio mjerenje spornih prostora i utvrdio za Centralnu tržnicu površinu od 3.055,12 m² stvarnog, odnosno 2.588,82 m² korištenog unutrašnjeg prostora, odnosno površinu od 3.110 m² vanjskog prostora. Za Tržnicu Brajda utvrdio je površinu od 1.047,90 m² stvarnog, odnosno 668,90 m² korištenog unutarnjeg prostora, odnosno površinu od 876 m² vanjskog prostora.

Napominje se da prema izvodu iz zemljišnih knjiga površina Centralne tržnice iznosi 2.120 m², a Tržnice Brajda 710 m².

Dakle, stvarno stanje razlikuje se i od rješenja o komunalnoj naknadi iz prijašnjih godina, ali također i od zemljišnoknjižnog stanja.

Napominje se da očividom utvrđena korištena površina Centralne tržnice ne iznosi 3.859 m², jer se do ove vrijednosti došlo množenjem dijelova tržnice viših od 4m koeficijentom 1,5 odnosno nekorištenih dijelova koeficijentom 0,5. Stoga ova veća vrijednost ne znači površinu, nego osnovicu za izračunavanje naknade. Međutim, budući da je takav obračun bio sporan za društvo „Tržnice Rijeka“ d.o.o., isto je pokrenulo upravni spor koji je još uvijek u tijeku.

U vezi s komunalnom naknadom osum. Irena Miličević u svom očitovanju navodi kako su rješenja o komunalnoj naknadi donosena u četiri navrata: 1994., 1999., 2002. i 2007. godine. Navodi kako u arhivi ne postoje podaci o izvršenim izmjerama na temelju kojih su Tržnice zadužene komunalnom naknadom. Posebno naglašava kako je nadležno upravno tijelo dužno donijeti novo rješenje o komunalnoj naknadi samo ukoliko obveznik komunalne naknade prijavi promjenu bitnu za utvrđivanje obveze ili visine naknade (npr. promjenu u pravnom statusu obveznika kao 2007. godine kod preoblikovanja društva) ili ako se na osnovi odluke Grada mijenja visina komunalne naknade zbog promjene vrijednosti boda. Po njenim navodima Grad u drugim situacijama nije dužan donositi nova rješenja i provoditi izmjere prostora. Naglašava da nije znala za sporne razlike u površinama objekata sve do mjerenja izvršenog na zahtjev Županijskog državnog odvjetništva u Rijeci, a da je za naplatu i obračun komunalne naknade zadužena Direkcija zajedničke komunalne djelatnosti. Na čelu ove direkcije bila je Mirjana Jakovljević do 2002. godine, a nakon toga Vesna Ševerdija. Unutar ove direkcije postojala je Služba gospodarenja i naplate koja je bila zadužena za naplatu komunalne naknade i spomeničke rente, na čelu koje je do 2002. godine bila Zvezdana Dika, a nakon toga Sandra Stašić. Navedene osobe ispitane su u svojstvu svjedoka.

Svjedokinja Vesna Ševerdija u svom iskazu navodi da od 1. rujna 2003. radi kao voditelj-ravnatelj1 Direkcije zajedničke komunalne djelatnosti unutar koje se nalazi i Služba gospodarenja i naplate koja je nadležna donositi rješenja o komunalnoj naknadi i spomeničkoj renti u upravnom postupku. Svi potrebni parametri za izradu i donošenje ovih rješenja crpe se iz postojeće baze podataka, jer se komunalna naknada naplaćuje već dugi niz godina. Nova rješenja donose se samo ako se promijene neki od ovih bitnih podataka. Mjerenja spornih objekata nisu vršena sve do zahtjeva državnog odvjetništva u veljači 2010. Napominje da Grad Rijeka prema svojoj bazi podataka zadužuje za komunalnu naknadu oko 6.500 poslovnih prostora i građevinskog zemljišta i oko 63.000 stambenih i garažnih prostora. Tijekom svake godine donese se oko 3.000 novih rješenja uslijed navedenih promjena. Spomenička renta koja je ustanovljena 2004. godine utvrđuje se na istovjetan način iz iste baze podataka. Tijekom godine donese se oko 2.500 rješenja o spomeničkoj renti.

Svjedokinja Mirjana Jakovljević iskazuje da je bila zaposlena kao ravnatelj Direkcije zajedničke komunalne djelatnosti od 1991. do konca 2001. godine. Iskazuje sukladno iskazu Vesne Ševerdija s tim što dodaje da su baze podataka korištene za izradu rješenja nasliedene od Fonda za stambeno-komunalne poslove koji ih je naslijedio od SIZ-a za stambeno-komunalne poslove. Rješenja se nisu pisala za svaku godinu posebno, nego je jednom donijeto rješenje bilo na snazi sve do pojave razloga koji su uvjetovali donošenje novog rješenja. Ne samo da nisu provedena mjerenje ovih tržnica, nego nisu mjerene niti površine „Luke 3. maj“ kao niti drugih velikih objekata obveznika komunalne naknade, jer je to ogroman posao i bilo bi neracionalno bez opravdanog razloga provoditi ova mjerenja.

Svjedokinja Sandra Stašić iskazuje da radi kao voditeljica Službe gospodarenja i naplate od srpnja 2002. te navodi da su se podaci potrebni za donošenje rješenja crpili iz postojećih baza podataka, a da joj nije poznato da se ikad pojavila sumnja u točnost ovih podataka. Rješenja izrađuju službenici ovog odjela, a potpisuje ih gđa Miličević koja ni na koji način ne sudjeluje u njihovom donošenju, jer je njen jedini kontakt s njima kada ih potpisuje. Smatra da je do razlika u površinama ovih objekata došlo zbog spleta nesretnih okolnosti.

Svjedokinja Zvezdana Dika ističe da je od 1999. do srpnja 2002. godine radila kao voditeljica Službe gospodarenja i naplate. Zatečena rješenja o komunalnoj naknadi bila su na snazi sve dok ne bi došlo do razloga za donošenje novog rješenja. Stupanjem na snagu novog Zakona o komunalnom gospodarstvu 2001. godine Grad Rijeka je uputio okružnicu svim poslovnim subjektima sa zahtjevom da dostave podatke neophodne za donošenje rješenja i to i za unutrašnje i za vanjske prostore. Nakon toga su donijeli oko 63.000 novih rješenja, a u njihovom donošenju nije sudjelovala Irena Miličević, osim prilikom potpisivanja. Na nju nitko nije vršio pritisak da učini bilo što mimo zakona ili pravila službe.

Od društva „Tržnice Rijeka“ d.d. zatražena je i zaprimljena obavijest o načinu na koji su utvrdili površine zatvorenog i otvorenog poslovnog prostora na Centralnoj tržnici i Tržnici Brajda, koje su unijeli u dopis Gradu od 14. studenoga 2001. Pri tome su dostavili rješenja Odjela za komunalno-stambene poslove tadašnje Općine Rijeka iz 1988. godine kojima se utvrđuje obveza plaćanja komunalne naknade za Centralnu tržnicu i Tržnicu Brajda i obrazac ugovora o zakupu kojeg Tržnice sklapaju s neposrednim korisnicima poslovnog prostora na prostorima tržnica. Glede zatvorenih prostora (paviljoni) društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. navodi kako nisu mjerili poslovni prostor, već su komunalnu naknadu plaćali prema prethodno izdanim rješenjima Općine odnosno Grada, smatrajući da to nije niti bila njihova obveza.

Iz dostavljenih rješenja donesenih 1994. i 1999. godine proizlazi da je Grad Rijeka obračunavao komunalnu naknadu na istu površinu kao i Općina Rijeka još 1988. godine. Može se dakle zaključiti kako je Odjel gradske uprave za komunalni sustav 1994. godine automatski preuzeo podatke iz ranijih rješenja i na temelju tih podataka donosio nova rješenja. Treba napomenuti kako se i u tim starim rješenjima iz 1988. godine uzimaju manje površine Tržnice Brajda nego što je navedeno u ugovoru o koncesiji iz 1993. godine i to manje za 158,50 m².

Društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. je u listopadu i studenome 2001. godine povodom obavijesti Grada o donošenju nove odluke o komunalnoj naknadi i zahtjeva za dostavu traženih podataka izmjerilo površine vanjskih prostora i te podatke dostavilo Gradu 14. studenoga 2001. Unutrašnje prostore nisu mjerili pouzdajući se u postojeće podatke, ali su ispravili, odnosno, povećali površinu Tržnice Brajda sukladno zemljišnoknjižnom stanju.

Grad je u veljači 2010. nakon provedenih mjerenja donio nova rješenja o komunalnoj naknadi te za zatvorene prostore utvrdio veće površine od dotadašnjih, a za otvorene prostore utvrdio manje površine od onih koje su Tržnice izračunale svojim mjerenjima 2001. godine. Na nova rješenja društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. podnijelo je žalbu zbog pogrešnog izračuna površina prostora, ali je žalba odbijena rješenjem Upravnog odjela za graditeljstvo i zaštitu okoliša Primorsko-goranske županije. Protiv ovog rješenja pokrenut je, kako je ranije navedeno, upravni spor pred Upravnim sudom RH.

Također je Grad Rijeka i za sve prethodne godine po službenoj dužnosti proveo obnovu upravnog postupka i retroaktivno donio nova rješenja o komunalnoj naknadi za cijelo sporno razdoblje. Međutim povodom žalbe društva „Tržnice Rijeka“ d.o.o. rješenja su poništena u drugostupanjskom postupku. Protiv tih rješenja Grad Rijeka pokrenuo je upravni spor koji je u tijeku.

U svom očitovanju, povodom zahtjeva državnog odvjetništva, društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. navodi da visina komunalne naknade ne utječe na rezultate njihova poslovanja, jer se teret naknade u biti prenosi na zakupnike s kojima imaju zaključene ugovore o zakupu. Dakle društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. obračunava i od zakupnika naplaćuje iznos koji je ono dužno platiti Gradu na ime komunalne naknade.

Dakle u spornom je razdoblju obračunavana i plaćana komunalna naknada na površinu od 5.520 m² (2.120 m² + 3.400 m²) za Centralnu tržnicu i 1.591 m² (711 m² + 880 m²) za Tržnicu Brajda, iako je stvarna površina Centralne tržnice iznosila 6.165,12 m², a Tržnice Brajda 1.923,90 m². Dakle stvarna površina obiju tržnica iznosila je 8.089,02 m², a rješenja o komunalnoj naknadi glasila su na ukupno 7.111 m², odnosno 978,02 m² manje od stvarnih površina.

Što se tiče spomeničke rente, obveza plaćanja navedene rente uvedena je Zakonom o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara („Narodne novine“ br. 69/99, 151/03 157/03), a prema izmjenama iz 2003. godine plaća se prema veličini korisne površine. Naime, osnovica spomeničke rente je korisna površina poslovnog prostora koji se nalazi u nepokretnom kulturnom dobru ili na području kulturnopovijesne cjeline.

Osumnjičenica se u očitovanju poziva na dužnost obveznika spomeničke rente da do 31. ožujka svake godine dostave podatke o korisnoj površini poslovnoga prostora koji se nalazi u nepokretnom kulturnom dobru ili na području kulturno-povijesne cjeline (sukladno članku 114. stavku 6. Zakona o zaštiti i očuvanju kulturnih dobara i članku 6. Odluke o visini spomeničke rente), o čemu Grad svake godine obavještava obveznike putem poziva u Novom listu i putem web stranice Grada. Rješenja o obvezi i visini spomeničke rente Grad je donosio po skraćenom upravnom postupku, jer se stanje stvari glede površina poslovnog prostora i činjenice obavljanja gospodarske djelatnosti moglo utvrditi iz službene evidencije o obveznicima komunalne naknade (bez provođenja posebnog ispitnog postupka i uz faksimil pročelnika). Dakle, rješenja o spomeničkoj renti su se donosila na temelju podataka o površinama iz evidencije istoga odjela gradske uprave o obveznicima komunalne naknade. Obveza plaćanja spomeničke rente odnosi se samo na unutrašnje prostore.

Sukladno raspoloživim podacima u inkriminiranom je razdoblju obračunavana i plaćana spomenička renta na površinu od 2.831 m² umjesto na površinu od 3.257,72 m², dakle za 426,72 m² manje od stvarne površine čime je Grad Rijeka objektivno naplatio manji iznos od pripadajućeg.

Slijedom svega navedenog, proizlazi da ni Grad Rijeka niti društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. nisu provodili mjerenja radi utvrđivanja stvarnih površina Centralne tržnice i Tržnice Brajda te da takova obveza nije izrijekom utvrđena niti jednim propisom, nego se taj podatak koristio iz postojećih baza podataka, odluka gradskih tijela nadležnih za komunalne poslove i na temelju zemljišnoknjižnog stanja.

No iz prikupljenih podataka ne može se zaključiti da je osum. Irena Miličević znala za postojanje razlika između stvarnih površina objekata i površina navedenih u rješenjima o komunalnoj naknadi i spomeničkoj renti. Dapače spomenutim dopisom s kraja 2001. godine zatražila je od svih obveznika da dostave sve relevantne podatke potrebne za utvrđivanje iznosa komunalne naknade i spomeničke rente. Tek od tada ove obveze se naplaćuju prvi put i na vanjskim prostorima.

Naime, činjenice da su rješenja o komunalnoj naknadi još od 1988. godine pa sve do 2001. godine, podaci o površinama upisani u zemljišnim knjigama za koje vrijedi načelo istinitosti i povjerenja, „Zaključak o prijenosu prava upravljanja, vođenja i iskorištavanja tržnih objekata“ od 2. veljače 1993. kao i „Ugovor o uporabi i gospodarenju objektima Tržnice Rijeka“ od 9. studenog 1993. godine iskazivali manje površine navedenih objekata od stvarnih površina, te da je društvo „Tržnice Rijeka“ d.d. dana 14. studenog 2001. dostavilo Gradu izmijenjene, odnosno uvećane podatke o površinama, a imajući u vidu da su mjerenja navedenih površina provedena još 15. ožujka 1972., a i tada s netočnim podacima, ne upućuju na zaključak da je osumnjičenica znala točne podatke o površinama objekata i da unatoč tome ništa nije poduzela upravo u nakani da pribavi protupravnu imovinsku korist društvu „Tržnice Rijeka“ d.d.

Slijedom toga, budući da prijavljeno postupanje osum. Irene Miličević nije gospodarsko poslovanje u smislu obilježja kaznenog djela iz članka 292. KZ, jer je postupak utvrđivanja i naplate komunalne naknade i spomeničke rente zapravo prikupljanje tzv. parafiskalnih nameta odnosno davanja koja pripadaju jedinicama lokalne samouprave, a ne gospodarsko poslovanje, zbog prethodno navedenih razloga, ali i činjenice da nije imala opravdanog razloga posumnjati u istinitost primljenih podataka, ne postoje osnove sumnji da bi osumnjičenica ostvarila obilježja prijavljenog, a niti bilo kojeg drugog kaznenog djela za koje se progoni po službenoj dužnosti.

Posebno se ističe da je radi ocjene utemeljenosti kaznene prijave u cjelini i donošenja valjane državnoodvjetničke odluke, a uslijed izmjena Ustava RH („Narodne novine“ br. 76/10) kojima je određeno da „ne zastarijevaju kaznena djela iz procesa pretvorbe i privatizacije počinjena u vrijeme Domovinskog rata i mirne reintegracije, ratnog stanja i neposredne ugroženosti neovisnosti i teritorijalne cjelovitosti države“, tijekom prethodnog postupka izvršena i kontrola zakonitosti pretvorbe društva „Tržnice Rijeka“ d.d. Stoga su prikupljeni relevantni podaci i dokazi o svim promjenama pravnog statusa ovog subjekta od njegovog osnivanja 1952. godine do okončanja postupka pretvorbe, kao i drugi podaci od značaja za ocjenu zakonitosti pretvorbe. Utvrđeno je da je 27. veljače 1992. godine Radnički savjet DP „Tržnice Rijeka“ na 40. sjednici pod točkom 6. donio Odluku o pristupanju pretvorbi DP „Tržnice Rijeka“. Za prikupljanje svih podataka neophodnih za postupak pretvorbe sukladno odredbi članka 11. Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća angažirano je poduzeće „Inženjerijski biro Zagreb“ koje je utvrdilo vrijednost društvenog kapitala. Na osnovi ovih podataka podnesen je zahtjev za izdavanje suglasnosti na namjeravanu pretvorbu Agenciji za restrukturiranje i razvoj koja je 2. listopada 1992. u upravnom postupku donijela rješenje broj 05-12/92-06/66 od 2. listopada 1992. kojim izdaje traženu suglasnost. Dana 7. srpnja 1993. pod brojem 50-03/93-04/97, a povodom prigovora na postupak pretvorbe, Hrvatski fond za privatizaciju donio je rješenje kojim je utvrdio da je pretvorba obavljena sukladno izdanoj suglasnosti Fonda i odredbama Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća te da ne postoje pretpostavke za obnovu postupka.

Kako je dakle provedenim izvidima utvrđeno da je pretvorba provedena zakonito, to niti po ovoj osnovi ne postoje razlozi za daljnje postupanje državnog odvjetništva.

Zaključno, slijedom svega navedenog, ne postoje osnove sumnji da bi osumnjičenici prijavljenim radnjama ostvarili zakonska obilježja prijavljenih, a niti drugih kaznenih djela za koja se kazneni progon poduzima po službenoj dužnosti, pa je stoga kaznenu prijavu trebalo odbaciti temeljem članka 206. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku.

UPUTA OŠTEĆENIKU:

Temeljem članka 55. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku oštećenik može, ukoliko smatra da ovo rješenje nije na zakonu osnovano, preuzeti progon protiv osumnjičenika u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja.

Kako bi kao oštećenik mogli preuzeti progon u skladu s člankom 55. stavkom 5. Zakona o kaznenom postupku dajemo vam sljedeći naputak:

U smislu članka 55. stavka 5. Zakona o kaznenom postupku obavještavamo vas kako prije podizanja optužnice protiv osumnjičenika pred nadležnim Općinskim sudom u Rijeci imate pravo izvršiti uvid u spis ovog državnog odvjetništva, a kako osumnjičenik nije ispitan, to je prije podizanja optužnice (članak 341. stavak 3. Zakona o kaznenom postupku) potrebno provesti dokaznu radnju prvog ispitivanja osumnjičenika. Provođenje ove dokazne radnje, kao i drugih dokaznih radnji, možete predložiti, sucu istrage Županijskog suda u Rijeci.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Zvonko Kuharić

Dostaviti:
Grad Rijeka, Korzo 5,
51 000 Rijeka